

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΕΛΕΓΕΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ
ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΑΛΛΗ.

1.

Ὅρφεύς κ' ἐγὼ ᾄς ἤμην
νὰ ψάλλω λιγυρά,
καὶ μὲ ῥυθμούς νὰ κρούω
τὴν λύραν κλαυθμηρά!

2.

Κατέβηκεν ἐκεῖνος
σ' τὸν Ἄδην ζωντανός
καὶ θέλξας Περσεφόνην
καὶ Πλούτωνα κοινῶς,

3.

Τὴν Εὐρυδίκην πῆρε
βραβεῖον τῶν μελῶν·
τοὺς ἄφησε κ' ὁ φύλαξ
τῶν φοβερῶν πυλῶν.

4.

Οὕτω κ' ἐγὼ σ' τὸν Ἄδην
νὰ τρέξω τὸν ὠχρὸν,
νὰ εὕρω τὸν υἱόν μου
παράκαιρον νεκρόν!

5.

Τοῦ Πλούτωνος μαγεύων
κ' ἐγὼ τὴν ἀκοήν,
νὰ βραβευθῶ μὲ νέαν
τοῦ τέκνου μου ζωήν.

6.

Ἄν ὅχι, νὰ προβάλλω
θρηγῶν δακρυῤῥοῶν
νὰ λάβουν τὸν πατέρα
ν' ἀφήσουν τὸν υἱόν!

7.

Ἦ καὶ νὰ κατορθώσω
τὸ ν' ἀναβῇ 'σ τὴν γῆν,
νὰ πέσῃ 'σ τὴν πατρίδα
μὲ ἔνδοξον πληγὴν.

8.

Κ' ἄς εἶν' ἡ προθεσμία
τριῶν μόνων μηνῶν,
ὅσον κ' αὐτὸς νὰ πράξῃ
ὑπὲρ ὁμογενῶν.

9.

Ὅρφευς πλὴν φεῦ! δὲν εἶμαι,
δὲν εἶμ' Ἀγγελικὴ
ἡ λύρα τῶρα εἶναι
σ' αὐτὴν ἡ Ὀρφική.

10.

Πρὸς τούτοις δὲ κ' ὁ Πλούτων
κατήντησε κωφός,
καὶ νὰ γυρίσῃ
δὲν συγχωρεῖ 'σ τὸ φῶς.

11.

ὦ Μοῦσα σὺ δεκάτῃ
ἁρμονικῇ Παλλίς,
κ' εἰς ἔαρ, κ' εἰς χειμῶνα
ὡς ἀηδὼν λαλεῖς.

12.

Ἄν ἤξευρ' ὁ υἱός μου
ὅτ' ἔμελλε θανῶν
νὰ ἔχῃ τὴν ᾠδὴν σου
μνημεῖόν του κλεινόν,

13.

Τὸν θάνατον βεβαίως
ἤθελ' αὐτὸς χαρῇ,
καὶ τὸ ποτήριόν του
δὲν τόπινε βαρύ.